

det i akt. (Absolut) *Der en s-per, tar en annan vid*, när en slutar, börjar en annan. — 2) Låta gå, fara, flyga; låta komma lös, lossa; gifva lös, fri. *S. en ur fångelse. Släpp mig härifrån. Släpp mig*, låt bli mig. *S. fågeln ur buren. S. lös sin häst. S. hästen på bete. S. ett väder; en fjert. S. från arbete*, låta gå från a. *S. hundarna på någon*, lösgifva dem, så att de få rusa på någon. *S. vatten på qvarnen*, öppna damluckorna, så att vatten kommer på qvarnhjulet. *S. en på sig*, låta någon komma sig nära; (fig.) vara för efterlåten emot någon. *S. en till något*, låta en komma fram till något; (fig.) tillåta en något. *S. till edgång*, gifva tillstånd att gå ed. *S. kon till tjur*, låta henne bestigas af tjur. *Släpp honom ej öfver era pengar*, låt honom ej gå i er kassa, er penninglåda, o. s. v. *S. af*, se *Afsläppa*. *S. bort, ifrån sig*, se *Bortsläppa*. *S. efter, fram, igenom, in*, se *Eftersläppa*, &c. *S. förbi*, låta komma, passera förbi, fram. *S. ihop*, låta komma ihop, i handgemäng, i strid, träta. *S. ned*, låta komma ned, fälla ned, nedspänna, o. s. v. *S. ned en klädning*, lossa den nedtill, då den blifvit uppfäst; äfv. förlänga den genom uppsprättning, då den förut nedtill blifvit upplagd. *S. till*, se *Tillsläppa*. *S. upp, ut*, se *Uppsläppa*. *Utsläppa. S. öfver*, låta komma, gå, fara, passera öfver. — *Syn.* *Afsläppa*, *Lossa*, *Låta blifva*. — 3) Lemna ifrån sig; förlora något som är vidfäst, fälla. *Köpmannen s-per ej sin vara för godt pris. Pennan s-per ej bläcket. S. fjäderna* (om fåglar), fälla dem. *S. hären*, mista dem genom deras affallande. *Det s-per svärtan, färgen*, svärtar ell. färgar af sig. — *S. sig*, v. r. 1) Släppa tag, låta sig falla. — 2) (skämtv.) Släppa ett väder. — *Släppande*, n. 4.

SLÄPPHÄND, a. 2. (fam.) Som lätt släpper, hvad man har i händerna; (fig.) eftergifven, efterlåten. *Han är icke s.*, släpper ej ifrån sig, hvad han har.

SLÄPPNING, f. 2. 1) Händelsen eller handlingen, då något släppes. — 2) (jäg.) De hundar, som på samma gång släppas vid jagt.

SLÄPROCK, m. 2. Rock, som brukas hvardagsvis.

SLÄPSAM, a. 2. (föga brukl.) I högsta grad mödosam. — *Släpsamt*, adv.

SLÄPSKÖL, m. 2. (bergv.) Se *Salband*.

SLÄPSUMP, m. 2. Ett slags sump, som användes att deri släppa fångad fisk.

SLÄPSYSSLA, f. 1. (fam.) Ganska mödosam och tröttande syssla.

SLÄPTÅG, n. 5. Ett tåg, hvarmed något släpas eller bogseras genom vattnet. *Hafva, föra i s.*, säges om ett fartyg, som bogserar ett annat; (fig. fam.) hafva i följe. *Vara i s.*, bogseras; (fig. fam.) vara i en annans följe. *Taga i s.*, föra ut ett tåg och fästa det vid ett fartyg, för att bogsera det.

SLÄPÄRTER, f. 5. pl. Späda åkerarter, som, kokta i sina skal, doppas, då man äter dem, i skirt smör och sedan släpas emellan tänderna, då den hårda skalhinnan afskiljes.

SLÄT, a. 2. neutr. *slätt*. 1) Säges om en yta, som är mer eller mindre fri för uppstående föremål, upphöjningar, o. s. v. *S. mark*, utan berg, höjder, kullar. I samma mening säges äfven: *Slätt land. S-a fältet*, öppna skog- och bergfria fältet. *S. haka*, skägglös ell. rakad. *S. mur*, som har öfverallt jemn yta. *Slätt hår*, ej krusadt ell. upplagd. *S-a sidan af ett tyg*, glatta

sidan. *Borsta en hatt s.*, så att luggen ligger glatt och jemn. — 2) Simpel, enkel, utan prydnader. *S-a tyger. S. klädning*. — 3) (fig.) a) Dålig. *S. målning, mättid, kost, ursäkt, tröst. Slätt mynt. En s. karl*. — b) (fam.) Inställsamt höflig ell. artig. *Göra sig s.*

SLÄTA, v. a. 1. Göra slät. (Fam.) *S. öfver*, bemantla, ursäktas. *S. sig in*, ställa sig in. — *Slätande*, n. 4.

SLÄTBORRNING, f. 2. Efter förborrning följande borring, hvarigenom borrhålets sidor slätas.

SLÄTFIL, m. 2. Benämning på den sort filar, som äro tätast huggna.

SLÄTFILA, v. a. 1. Fila med slätfil. — *Slätfilning*, f. 2.

SLÄTHAJ, m. 2. En art Haj, blott några fot lång. *Squalus mustelus*.

SLÄTHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Se *Planerhammare*.

SLÄTHAMRA, v. a. 1. Hamra något så, att ytan blir slät. — *Släthamring*, f. 2.

SLÄTHET, f. 3. Slät beskaffenhet.

SLÄTHUGGA, v. a. 3. (böjes som *Hugga*) *Hugga något så*, att dess yta blir slät. — *Släthuggning*, f. 2.

SLÄTHYFLA, v. a. 1. Hyfla med släthysvel.

SLÄTHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar*. Ett slags hyfvel med bred, rak egg, och oftast med två tänder, af hvilka den ena, slöare, hvilat framför och på den andra.

SLÄTHÅRIG, a. 2. Som har slätt hår.

SLÄTJERN, n. 5. Hyfveljern med jemn egg, på metallhyflar.

SLÄTMÅLA, v. a. 1. Måla slätt, anstryka med färg. — *Slätmålning*, f. 2.

SLÄTMÅLARE, m. 5. Handverksmålare.

SLÄTNACKE, m. 2. pl. — *nackar*. Ett slags krok utan fjäder, som begagnas vid slantning.

SLÄTNING, f. 2. Handlingen, då man slätar.

SLÄTROCKA, f. 1. En art Rocka, 2 till 5 fot bred, grå, svartfläckig, med taggar på stjerten. *Raja Batis*.

SLÄTSTÅL, n. 5. Ett slags svarfsto vid svarfning af messing och andra mjuka metaller.

SLÄTSÖM, m. 2. pl. — *sömmar*. Enkel söm, utan något slags prydnad.

SLÄTT, adv. 1) På ett slätt sätt, utan uppstående föremål, utan upphöjningar, veck eller skrynklor. *Duken ligger s. Klädningen sitter s.* — 2) Enkelt. *S. klädd. Rätt och s.*, helt enkelt. — 3) Alldeles. *S. intet*. — 4) Dåligt, illa.

SLÄTT, f. 3. Slät, ej skogbeväxt mark. — *Ss. S-bygd, -land, -mark*.

SLÄTTBO, m. 5. En, som bor på slätten. — Motsats till *Bergsbo* och *Skogsbo*.

SLÖ, a. 2. neutr. *slött*. 1) Ej hvass. *S. knif, egg*. — 2) Ej frödd, otjenlig till såning. *S. säd*. — 3) (fig., om människor) Inskränkt till förståndet, dum, trög. — *Ss. S-hafra, -korn, -säd*.

SLÖDDER, n. sing. (af isl. *Slor*, orenlighet) Se *Pack*.

SLÖG, a. (utan neutrum) Se *Händig*.

SLÖGD, se *Slöjd*.

SLÖHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara slö. *Knifvens s.* — 2) (fig.) Inskränkt förstånd, dumbet.

SLÖJA, f. 1. 1) Täckelse för hufvud, ansigte, bröst eller hela kroppen, af fint, tunt, lätt och halt genomskinligt tyg. *Höljd af en s. Fälla ned s-n för ansigtet. Tagga s-n af ansigtet*. (Fig.) *Taga s-n*, blifva nunna. *Draga en s. öfver*, undandraga blicken, tankarna; förbigå med